

prima instanță - C. Albu,  
instanța de apel –T. Duca, E. Grumeza, S. Procopciuc,

## ÎNCHEIERE

17 iunie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al  
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Svetlana Filincova

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare” împotriva lui Starodub Anatolie privind restituirea tractorului,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 03 martie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”, și menținută hotărârea judecătoreiei Ocnița din 07 noiembrie 2014,

### c o n s t a t ă ;

La 12 martie 2014 Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Starodub Anatolie în care a solicitat revendicarea tractorului K-701 și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea pretențiilor formulate a indicat că, potrivit contractului individual de muncă nr.20 din 08 decembrie 2010 Starodub Anatolie a activat în funcție de șef al filialei Ocnița a Întreprinderii de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”, iar la 22 martie 2011 prin ordinul nr.9 privind transmiterea mijloacelor fixe a primit în gestiune, prin actul de transmitere-primire tractorul K-701 cu numărul de inventariere 31/011, anul producerii 1985.

Ulterior prin ordinul nr.77 din 01 octombrie 2012 Starodub Anatolie din proprie inițiativă a fost eliberat din funcția de șef al filialei Ocnița a Întreprinderii de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”.

Susține că după eliberarea sa din funcție Starodub Anatolie nu a predat întreprinderii tractorul K-701 care la primit în perioada deținerii funcției de șef al filialei Ocnița.

Prin hotărârea judecătoreiei Ocnița din 07 noiembrie 2014 acțiunea înaintată de Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare” a fost respinsă.

S-a încasat din contul Întreprinderii de Stat „Protecția Solurilor și

Îmbunătățiri Funciare”, în beneficiul lui Starodub Anatolie suma de 1000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 03 martie 2015, s-a respins apelul declarat de către Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare” și s-a menținut hotărârea judecătorească din 07 noiembrie 2014.

La 29 aprilie 2015, Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”, a declarat recurs împotriva hotărârilor judecătorești, cerînd casarea acestora și emiterea unei noi decizii de prin care să fie admise pretențiile înaintate de către Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare” și dispusă încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului recurentul a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic inferioare, fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt.

Consideră că nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii în fond.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Cod de Procedură Civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit avizului de recepție (f.d.128) recurentul Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”, a recepționat decizia instanței de apel, la 31 martie 2015, astfel recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul declarat la 29 aprilie 2015, este depus în termen, potrivit prevederilor art.434 Cod de Procedură Civilă.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin.(1) Cod de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii

sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de către recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de către Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”, în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de

Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Întreprinderea de Stat „Protecția Solurilor și Îmbunătățiri Funciare”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari